

er. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det høie Thing at behandle Lovforslaget med al den Velwillie, der kan tilkomme noget Lovforslag.

Svæde: Jeg mener ogsaa, at man maa være den høitæredede Minister erkjendelig, fordi han har gjort Stridt til at forbedre de uægte Børns Stilling i Samsundet og har bragt under Overveelse, paa hvilken Maade Barnefaderens Bidrag kan bringes tilveie, naar han viser sig uvillig til at komme med det. Men jeg har nogen Tvivl, om man her har truffet det Rette ved at lade den Tanke falde, som er nævnt i Motiverne, nemlig at anvende Tvangsarbejde i Stedet for simpel Afsoning og ved at bestemme, at vedkommende Mand's Forsørgelseskommune bliver pligtig til i eventuelle Tilfælde at yde Erstatning for ham saaledes, at det bliver betragtet som en ham tilbøielig Fattigunderskøttelse. De Personer, der i Almindelighed dreier sig om, er Folk, som paa en usvarlig Maade tilfidesætte deres Pligter lige overfor Moderen og Barnet, der er Folk, som almindeligvis sætte høiest Pris paa eller alene Pris paa at blive fri for at yde dette Bidrag, og ikke ville have nogen som helst Betænkelse ved at lade deres Forsørgelseskommune yde Bidrag for dem. Den Allempe, som deraf flyder for dem, indskrænker sig i Reglen til, at de miste deres Valgret, og at de ikke kunne gifte sig uden Fattigvæsenets Samtykke. Men løse og ledige Personer, som unddrage sig den dem paahvilende Forpligtelse til at yde Bidrag til Barnet, ville meget ofte ikke bekymre sig om disse Ting. Derimod tror jeg, at det vilde have en meget affrættende Virkning paa dem, dersom der kunde anvendes Tvangsarbejde imod dem. Jeg tror ikke, at den Frygt vil vise sig begrundet, som den erede Minister udtalte, at vore Arbejdsanstalter ikke skulde kunne skaffe Plads til dem; thi jeg tror, at kun meget faa ville blive idømte denne Straf, fordi de fleste ville vide at affinde sig, inden det kommer saa vidt. Jeg skulde derfor tro, at det vilde være rigtigt at overveie, om man ikke ogsaa kunde anvende Tvangsarbejde. Det behøvede jo ikke at anvendes paa Alle, det kunde vel overlades til den, der reise Sagen, at bestemme, om Tvangsarbejde skulde anvendes eller ikke. Det vilde derved

i grumme mange Tilfælde blive det kommunale Fattigvæsen, der skulde tage den Bestemmelse, og naar den Vedkommendes Evne til at underholde Andre derved vilde svækkes, saa vilde det jo være ufornuftigt at anvende denne kostbare Methode. Jeg tror, at den i de fleste Tilfælde vilde have en særdeles gavnlig Virkning.

Jeg anser det for meget tidssvarende, at Forsørgelsespligten kan udstrækkes til det 18de Aar, forjaaviddt det behøves. I Almindelighed vil Underholdningsbidraget maasse kunne falde bort med det 16 Aar, men med det 14de Aar er det almindeligvis ikke muligt, at Barnet kan blive anbragt saaledes, at vedkommende Forsørger ikke behøver at yde Noget dertil. Jeg er noget i Modsetning til den sidste erede Taler, som vil have uægte Børns Rettigheder udvidede noget ud over, hvad Lovforslaget tilsigter, thi jeg tror, at man maa være meget varlig med at understøtte Usædeligheden mere end høist nødvendigt, og i § 2 forekommer det mig, at man er gaaet et Stridt videre end nødvendigt. Denne Paragraf gaar jo ud paa at give Kvinden Ret til Understøttelse i Svangerskabsperioden. Det lader sig jo uhyre vanskeligt bestemme, hvor megen Understøttelse en saadan Kvinde behøver, og om hun overhovedet behøver nogen, og navnlig vil det være vanskeligt at bestemme, dersom det er en doven Kvinde. Underledes forholder det sig med selve Barselsælden; thi hvad den har kostet, vil ikke være vanskeligt at konstatere, og det er rimeligt, at Manden ogsaa maa bidrage dertil.

Med Hensyn til Bestemmelsen om, at der af en afdød Barnefaders Bo, naar han ikke efterlader sig Enke eller ægte Børn, skulde affættes et saa stort Beløb, som svarer til det, Barnefaderen vilde have været pligtig at yde til Barnets Opdragelse, da mener jeg, at den er fuldstændig rigtig; men videre bør man heller ikke gaa. Der maa absolut gjøres Forskjel mellem ægte Børn og uægte Børn, og hvis dette Bidrag skulde ydes, selv naar der er Enke og ægte Børn, tror jeg, at det vilde gjøre et jørgeligt Indtryk i Familien, som maasse ikke har Anelse om, at Manden har ydet saadanne Bidrag, naar den en skjønn Dag efter hans Død bliver bekendt med dette Forhold. Jeg tror, at man derved let vilde foraarsage en stor Sorg og Bedrøvelse